

[Iver Poulsen.]

folketingsudvalg vil være det rette kompetente organ til at foretage forarbejdet til en sådan saglig revision.

Såvel i bemærkningerne til lovforslaget som i fremsættelsestalen har jeg forgæves søgt efter en saglig begrundelse for lovforslaget, og for øvrigt synes både lovforslaget og fremsættelsestalen at vise, at VK-partierne har lært en del unoder af regeringen med hensyn til lovjaskeri. Lovforslagets mangelfuldhed understreges ligefrem i fremsættelsestalen, hvori ordføreren for forslagsstillerne udtaler håb om, at man i det kommende udvalg kan drøfte endnu en yderligere række af problemer i forbindelse med funktionærloven, hvorefter han ordret udtaler følgende:

„Jeg skal blot eksempelvis nævne spørgsmål som en klarere afgrænsning af selve funktionærproblemet, spørgsmål vedrørende de handelsrejsendes forhold til loven og en række andre ting.“

Jeg synes ærlig talt ikke det ville være urimeligt at forlange af forslagsstillerne, at de nærmere havde præciseret, hvad de mener med en klarere afgrænsning af funktionærproblemet, hvad det er for spørgsmål vedrørende de handelsrejsendes forhold til loven, og hvad det ellers er for en række andre ting, de ønsker drøftet i det kommende udvalg, og havde givet udtryk for deres opfattelse i selve lovforslaget. Det er da komplet umuligt for os at tage stilling til en sådan opremsning, og hvis der virkelig er en sådan lang række spørgsmål, og for at bruge ordførerens egne ord, andre ting, som trænger sig på i forbindelse med en revision af funktionærloven, vil vi finde det betydeligt mere betryggende og mere sagligt korrekt og forsvarligt at lade spørgsmålet undersøge og belyse af en sagkyndig kommission, som man gjorde det i 1947, end at lade sagen behandle i et politisk folketingsudvalg.

Forslagsstillernes undskyldning for lovforslagets mangelfulde kvalitet finder jeg absolut dårlig, for de har hele folketingsåret igennem været bekendt med de udvalgsberettigede partiers aftale med regeringen om tidsfristen for forslags fremsættelse, så det er ikke noget, der er kommet bag på dem. Jeg har ærlig talt svært ved at tro på, at

forslagsstillerne virkelig mener, at de spørgsmål og den række af andre ting, som nævnes i fremsættelsestalen, i den korte tid, der er tilbage af indeværende folketingssamling, skal kunne underkastes den grundige og forsvarlige behandling, som oppositionen efterlyste så stærkt, da regeringen jaskede sine helhedslove igennem.

Til selve lovforslaget vil jeg gerne knytte nogle enkelte bemærkninger, ikke mindst fordi mit parti ikke bliver repræsenteret i det udvalg, som skal drøfte lovforslaget og den række af spørgsmål, som forslagsstillerne altså ikke har haft tid til at præcisere nærmere i lovforslaget.

Lovforslagets nr. 1 synes jeg ikke tjener noget fornøftigt formål, for hvis det bliver for besværligt for en arbejdsgiver at ansætte en funktionær på prøve, skal arbejdsgiveren nok finde en anden ansættelsesmåde. Der er jo foruden ansættelse på prøve også mulighed for ansættelse som vikar eller midlertidig ansættelse, og det er da nærliggende at tro, at ansættelse som vikar vil blive mere benyttet end hidtil, hvis nr. 1 i lovforslaget gennemføres; vikarer kan jo opsiges med dags varsel, så en sådan udvikling vil i hvert fald ikke være til funktionærernes fordel.

I nr. 2 forekommer den foreslåede alder meget lav og ancienniteten meget kort. En så beskeden anciennitet som 1 år finder vi i hvert fald urimelig, ikke mindst i betragtning af, at funktionærloven allerede nu yder en god beskyttelse ved bestemmelsen om 3 måneders opsigelse efter 1/2 års ansættelse, stigende til 6 måneders opsigelse efter 9 års ansættelse. Nej, praksis synes at vise, at der er andre end de 1 års ansattes forhold, der trænger mere til at blive taget op til undersøgelse, nemlig de midaldrende funktionærers forhold. Her kan man i hvert fald undertiden høre om afskedigelser, som det er vanskeligt at finde anden begrundelse for, end at virksomheden ønsker en yngre ansat, selv om den ældre meget vel fortsat kan bestride det arbejde, der kræves, på tilfredsstillende måde. Her er et forhold, der, så vidt jeg kan se, har betydelig større krav på opmærksomhed end de 20-åriges forhold.

Den i nr. 3 foreslåede regel er efter vor opfattelse i flere henseender uheldig. Man